

pohledávku v původní výši. Nároku na tuto pohledávku žalující strana nepozbyla proto tím, že přijala všechny splátky, které úhrnem převyšují 40%ní vyrovnávací kvotu o 64 Kč, ani tím, že žalované firmě nevytýkala prodlení v zaplacení vyrovnávací lhůty. Stanovisko žalující strany odpovídá obsahu soudně schváleného vyrovnání a neodporuje nikterak zásadě slušnosti a poctivosti v obchodu, ani dobrým mravům. Okolnosti, že žalující firma přijala splátky a že založila žalobu původně jen na tvrzení, že žalovaná firma celé vyrovnávací kvoty nezaplatila, nestačí dle §u 863 obč. zák., který předpokládá jednání, jež nezavdává rozumného důvodu k pochybnostem, k závěru, že žalující firma se vzdala nároku z prodlení žalované firmy a že splátky uznala za včasné, to tím méně, jelikož se žalovaná strana v prvé stolici nikterak neohradila proti rozšíření žalobního důvodu na okolnost, že první splátka nebyla včas učiněna. Námitka žalované firmy, že zde přichází v úvahu ustanovení §u 55 nařízení čí. 4070/1915 M. E. o skončení vyrovnávacího řízení, není odůvodněna, neboť dle obsahu vyrovnání jest rozhodným den, kdy vyrovnání bylo soudně schváleno. Jinak poukazuje se žalovaná strana v tomto směru na správné důvody rozsudku odvolacího soudu. Za doličeného právního stavu věci nemá významu ani další námitka žalované strany, že jí prý nebylo možno první vyrovnací lhůtu před 22. únorem 1923 zaplatiti, jelikož vyrovnávací správce spravoval vyrovnávací podstatu až do ukončení vyrovnávacího řízení. Žalující strana jest tudíž oprávněna, žádati na žalované firmě dosud nezapravený zbytek celé pohledávky, která dle zjištění odvolacího soudu činí 10.302 Kč 40 h a která v odvolacím spisu byla omezena na 10.301 Kč 70 h.

Čís. 5510.

V řízení o rozvrhu nejvyššího podání za exekučně prodanou nemovitost nelze již zkoumati, zda rozvrhovaná podstata byla zjednána v předchozím řízení postupem, přesně odpovídajícím všem předpisům exekučního řádu.

Rekursem proti rozvrhovému usnesení nelze napadati, že na místo původního nejvyššího podání, docíleného při dražebním roku, a na místo předražku vstoupilo nejvyšší podání zvýšené podle §§ 197 a 198 ex. ř.

(Rozh. ze dne 2. prosince 1925, R I 945/25.)

Do usnesení prvního soudu, jímž rozvrženo nejvyšší podání za exekučně prodanou nemovitost, vznesl rekurs vydražitel. R e k u r s n í s o u d rekursu nevyhověl. D ů v o d y: Rekurs směřuje formelně proti rozvrhovému usnesení, neobsahuje však vůbec důvodů pro domnělou nesprávnost tohoto usnesení, nýbrž zabývá se věcmi, které do řízení rozvrhového vůbec nepatří, nýbrž týkají se předražku, který svého času byl přijat. Toto přijetí vešlo však v moc práva. Rekurs není tedy vůbec proveden a postrádá veškerého podkladu.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y:

Podle Šu 229 ex. ř. jest v rozvrhovém usnesení nejdříve vykázaní úhrnnou rozdělovací podstatu. Výkaz její je postatnou částí onoho usnesení. Může proto rozvrhové usnesení býti opravným prostředkem napadáno, není-li v ně pojatý výkaz rozvrhované podstaty správným, zejména, když nevykazuje správně, co rozdělovanou podstatou (§ 215 ex. ř.) jest. Avšak právem praví rekursní soud, že rekurs v projednávaném případě postrádá všeho podkladu, ježto rozvrhové usnesení zcela správně vykazuje jako rozvrhovanou podstatu jen to, co jí podle předchozího řízení je. Zda rozvrhovaná podstata v předchozím řízení byla zjednána postupem, přesně odpovídajícím všem předpisům exekučního řízení, nelze v rozvrhovém řízení již přezkoumati, zejména v projednávaném případě, ve kterém stěžovatelka byla usnesením ze dne 15. ledna 1925 o nabídce předražku zpravena, jej zvýšením svého nejvyššího podání zbavila účinku a její stížnosti proti zamítnutí předražku s konečnou pravoplatností nebylo vyhověno. Tím bylo vyřknuto a nelze již napadati, že na místo původního nejvyššího podání, docíleného při dražebním roku, a na místo předražku vstoupilo nejvyšší podání, zvýšené podle §§ 197 a 198 ex. ř. Byla proto jeho částka v rozvrhovém usnesení právem uvedena jako část rozvrhované podstaty a právem rozvržena.

Čís. 5511.

Do usnesení rekursního soudu, jímž bylo zrušeno usnesení první stolice a nařízeno doplnění, vyžadující jednání se stranami, jest dovolací rekurs přípustným jen, byla-li vyhrazena právní moc.

(Rozh. ze dne 2. prosince 1925, R I 1003/25.)

Rekursní soud zrušil k rekursu vymáhajícího věřitele usnesení prvního soudu, jímž byla zrušena exekuce na movitost podle Šu 251 čís. 1 a 5 ex. ř., a vrátil věc prvnímu soudu, by ji znovu projednal a rozhodl.

Nejvyšší soud odmítl dovolací rekurs.

D ů v o d y:

Rekursní soud, vyhověv rekursu vymáhajícího věřitele, zrušil usnesení prvního soudu ze dne 18. června 1925, kterým byla exekuce na předměty, v zájemném protokole pod pol. 2, 3, 4, 8, 9, 11 a 14 seznámené, podle Šu 251 čís. 1 a 5 ex. ř. zrušena, a nařídil prvnímu soudu, by doplně řízení, dále jednal a znovu rozhodl. Ježto doplnění řízení bude vyžadovati jednání se stranami o skutkových okolnostech, které mají býti vyšetřeny, a průvodech je doličujících, byl by dovolací rekurs přípustným jen, kdyby napadenému usnesení byla vyhrazena právní moc (§ 527 druhý odstavec c. ř. s. a § 78 ex. ř.). Takové doložky však rozhodnutí rekursního soudu nemá, pročez bylo dovolací rekurs jako nepřípustný odmítnouti (§ 523 c. ř. s. a § 78 ex. ř.), když neučinil tak již soud první stolice.